Název není překlepem, ani jednou z forem koktavosti, kde se opakuje stejné slovo na počátku věty. Druhé slovo je druhým pádem, který zní stejně jako první podstatné jméno slovesné. Ale dost gramatiky, maturity jsou za námi, u některých hodně dávno.

V diskusích se často objevují více či méně ostré útoky na osobu hudebního kritika. Chtěl bych se tak trošku zabývat oběma stranami barikády, tedy jak diskutujícími, tak i kritiky samotnými.

Začnu-li diskutujícími, objeví se zde mimo jiných ten, jehož bych pracovně nazval Strážcem posvátného grálu. Tento diskutující chová v oblibě určitého interpreta, popřípadě celou kapelu, a jeho obdiv je více než nekritický. Často bývá takový diskutující sdružen do fanklubu. Členové fanklubu vedou přesné statistiky o koncertech hvězdy, strojí se do uniforem ve formě triček a jiných součástí oděvu se znakem své hvězdy. Ostatní hvězdy sice uznávají, ale přece jen ne tolik, jako tu svou. Pak se najde kritik, který napíše, že oné hvězdě to na jednom z koncertů příliš nevyšlo. Pokud fanklubák takovou zprávu zachytí, okamžitě reaguje a někdy nevybíravými slovy odkáže osobu kritika do patřičných mezí. Někdy diskutující svůj nesouhlasný expresívní projev podbarví i krajovým koloritem zdůrazňujícím lidskou upřímnost kraje a opačné vlastnosti kritika, většinou původem z hlavního města.

Dalším diskutujícím je osoba s heslem „Ukaž, kritiku, co umíš, a pak piš“. Odborníci nazývají onen způsob diskuse argumentem ad hominem. Podle nich nelze kritizovat obrazy starých holandských mistrů, když kritik nemaluje minimálně stejně dobře. Společným jmenovatelem zde je, že obsah kritiky stojí na vedlejší koleji a diskuse se soustřeďuje na spílání neumětelovi. Často se stává, že oba zmíněné typy diskuse se spojí v jedno.

Posledním typem diskuse je diskuse věcná a tolerantní. Pro její nepatrný výskyt však není dostatek materiálu k hlubší analýze.

U osoby kritika bych začal s tím, kterého pracovně nazývám Demonstrativní vzdělanec. Na prvním místě je snaha ukázat, že kritik studoval, a proto zná a ví, což zdůrazňuje poznámkami o sobě samém i občasnou přemírou cizích slov. Velmi často zde dominuje nesrozumitelnost textu. Pokud je na ni poukázáno, svědčí to o nevzdělanosti čtenáře.

Dalším druhem kritika je Starej machr. Rekrutuje se často z manažerů kapel. On ví, že nejlepší je sedět u zvukaře. Velmi často analyzuje zvuk představení, který je, krom zvukaře samotného a členů kapely, ostatním celkem lhostejný, pokud nedojde k jeho úplnému výpadku. Kritik koření svou stať detailním poukazem na zvuk určitého nástroje, o němž tvrdí, že na vystoupení před 76 dny byl o mnoho lepší.

Třetímu druhu kritika byl dal název Náš táta. Náš táta si se všemi tyká a v kritických statích používá velmi často spíše křestní jména umělců, často zdrobnělá. Mimo psaný text nazývá kritik část umělců svými dětmi. Na soutěžích mladých a nadějných, občas i beznadějných, umělců, dává po vystoupení Náš táta otcovské rady, například, že kapela musí víc hrát. Samozřejmě beru v potaz, že v rámci emancipace existuje i kritička Naše máma, jejíž vlastnosti jsou shodné s Našim tátou.

Čtvrtým druhem je Trhač provokatér. Trhač provokatér patrně utrpěl v životě, zejména v útlém mládí, nějakou psychickou či jinou újmu, například ho porazil v mateřské škole velký pes. Kritik pak sedí nad klávesnicí a představuje si bezesné noci čerstvé maturantky, jejíž píseň o probrečených nocích cupuje kritik na základní částice hmoty. Kritik si libuje v příměrech shazujících dílo a projev umělce bez milosti a vyloženě se těší na reakce čtenářů, kdy doslova slyším šustot jeho dlaní, které si s rozkoší mne.

Pátým druhem kritika je osoba s názvem Váš kamarád. Takový kritik ještě nikomu neublížil a řadu umělců posiluje v dojmu, že jim svět ubližuje, když o nich nepíše chválu. On jediný umělce chápe, doslova je slovně hladí a v řadě případů se rekrutuje z řad diskutujících členů fanklubu.

Posledním druhem kritika je kritik objektivní, se znalostí oboru. Tento druh, stejně jako věcný a tolerantní diskutující, je zákonem chráněn, protože je na vymření.